

στόλοι τοῦ Σολομῶντος ἐκτὸς ἄλλων Ἰνδικῶν προϊόντων μετεκόμιζαν εἰς τὴν Ἰεδαίαν όπου πιθήκους καὶ Ταῶνας. Κατὰ τὸν Αἴλιανόν, εἰς τὴν Ἐλλάδα ἐφέρθησαν ἀπὸ βάρβαρον χώραν, καὶ εἶχαν τοσαύτην ὑπόληψιν, ὅστε ἐν ζευγάριον ἐτιμᾶτο ὡς ἑκατὸν πεντήκοντα δίστηλα. Ἰστορεῖται ἀκόμη, ὅτι ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εὑρῆκε πλῆθος αὐτῶν εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ ὅτι, ἐκπλαγεὶς ἀπὸ τὰ κάλλη των, ἐμπόδισε μὲν αὐστηράν ποιητὴν τὸ νὰ τοὺς φονεύῃ τις ἡ ἐνοχλῆ.

Οἱ Ταῶνες φαίνεται ὅτι ἐπληθύνθησαν ταχέως εἰς τὴν Εὐρώπην· τούλαχιστον, οἱ κοιλιδουλοὶ Ῥωμαῖοι εἰς τοὺς ἔξεντεις μετεισμένους αὐτῶν χρόνους ἐσφαῖζαν πλῆθος διὰ τὰς τραπέζας των. Πρῶτος ὁ ὁρτῶρ Ὁρτένσιος παρέστησεν αὐτὸὺς εἰς συμπόσιον, καὶ ἀποτότε τῆσαν ἐν ἀπὸ τὰ λαμπρότερα τῆς τραπέζης καλλωπίσματα. Ὁ αὐτοκράτωρ Βιτέλλιος εἶχε προσφάγιον τι καλούμενον ἡ Αἰγίς τῆς Ἀθηνᾶς, ἐσκευασμένον ἀπὸ σηκότια σκάρων *, γλώσσας φοινικοπτέρων, καὶ Ταῶνων μυελούς.

Ἐπὶ Φραγκίσκου πρώτου ἵτο συνήθεια νὰ βάλλωνται Ταῶνες εἰς τὰς τραπέζας τῶν μεγιστάνων, ὅχι δικιας πλέον διὰ τὸν στόμαχον, ἀλλὰ διὰ τὰ ὄμματα. Ἀφαιροῦντες τὸ δέρμα, ἐσκευαῖσαν τὸ σῶμα μὲ τὰ θεριστέρα ἥδη σματα, ἐπειτα δὲ ἐκάλυπταν αὐτὸν πάλιν μὲ τὸ πρότερον του δέρμα, κατεστολισμένον ἀπ' ὅλα τον τὰ πτερά. Τὸ πτηνὸν, οὕτω ἡτοιμασμένον, διεψυλάσσετο πολλάκις χρόνος γρίφεις νὰ φθείρεται· βεβαιοῦται δὲ ὅτι ἡ σάρξ τοῦ Ταῶνος κρατεῖ πλειστερον καιρὸν παρὰ τὴν ὀποιουδήποτε ἄλλων. Κάποτε εἰς τὰ πλέον μεγαλοπρεπῆ συμπόσια, μάλιστα δὲ εἰς γάμους, ἐγέμιζαν τὸ ὄμμα τοῦ τὸν λάρυγγα τοῦ πτηνοῦ ἀπὸ βαμβάκιον καὶ κάμφοραν, τὰ δόποια ἀναπταν πρὸς διασκέδασιν τῆς συντροφίας.

Οἱ Ταῶς τρώγει μὲν παντὸς εὔδες γεννήματα, ὑπεραγαπᾶ δὲ τὴν κοιδήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀλαζών καὶ ἀστατος, μόλις ὑπάρχει τροφὴ, τὴν ὅποιαν δὲν ποθεῖ καὶ δὲν διώκει κατέποτε· τῶν ὅφεων καὶ σαυρῶν εἶναι ἀσπονδος ἐχθρὸς, καὶ δχι μόνον φονεύει, ἀλλὰ καὶ κατατρώγει αὐτὰ τὰ ἐρπετά. Ἔντομα καὶ τρυφερά φυτά ἑτοῖνται ὑπ' αὐτοῦ προθυμότατα, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχῃ ἀφθονίαν τῆς συνήθους τροφῆς· πολλάκις δὲ ἐρημούνται τὰς ἐργασίας τοῦ κηπουροῦ, ἐκριζόντει τὰ ἐκλεκτότερα σπέρματα, καὶ βλάπτει τὰ ὄραια-τερα ἀνθη—ἀπόδειξις καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ πλέον περικαλλῆ δὲν εἶναι πάντοτε τὰ πλέον ἐπιφελῆ πλάσματα· δθεν καὶ δρυθες ἀσχημότατοι λογίζονται τοῦ Ταῶνος προτιμότεροι.

Οἱ Ταῶς ποιτάζει μὲν εἰς τὰ ὑψηλότερα δένδρα, κτίζει δὲ τὴν φωλεάν του καταγῆς· εὐρίσκει τόπον τινὰ κεκρυμμένον ἀναμεταξὺ πυκνῶν θάμνων, καὶ ὀλίγα τινὰ ἔντλαρια καὶ κλαδίσκοι συνεπηγμένα μὲ φύλλα γίνονται τὸ δοχεῖον τῶν αὐγῶν του· ταῦτα εἶναι δώδεκα ἡ δεκαπέντε τὸν ἀριθμὸν, ὅταν εὑρίσκεται εἰς ἀγρίαν κατάστασιν· ἡμερωμένος δὲ, καθίζει ἀφοῦ γεννήσῃ ἐξ ἡ δέκτω. Τὸ πτηνὸν τοῦτο ἔχῃ περὶ τὰ εἴκοσι ἑτη· δὲν ἀποκτᾷ δὲ τὰ καλλωπίζοντα τὴν οὐράν αὐτοῦ ποικιλόχροα πτερά πρὸς τὸν τρίτου ἑτους τῆς ἡλικίας του.

Τοῦ Ταῶνος ὑπάρχουν εἴδη ποικίλα, τὰ μὲν λευκὰ, τὰ δὲ λοφωτά· ὁ λεγόμενος Ταῶς τῆς Θιβετίας εἶναι τὸ περικαλλέστατον πτηνὸν, συμπειλαμβάνον εἰς τὰ πτερά του τὰ ἔωροτερα χρωματα, κόκκινον, γαλανόν, κίτρινον, καὶ πράσινον, σχεδὸν τεχνητῶς διατεταγμένα, ὡς ν' ἀπέβλεπταν μόνον εἰς τὸ νὰ ἥδυνωσι τὸν θεατήν. Ὁ Ἰὼβ, ἀπαριθμῶν τὰ ἔργα τῆς θείας παντοδυναμίας καὶ σοφίας, ἔρωτά, ‘Ἐδωκες σὺ τὰς ὥραιας πτέρυγας εἰς τοὺς Ταῶνας;

Υποθεσ ὅτι, ἐνῷ πάσχεις ἀπὸ νόσου θανατηφόρον, σὲ παρουσιάζεται ιατρικὸν, τὸ ὅποιον ἔχει μεγάλην ὑπόληψιν· τὸ δοκιμάζεις, καὶ ἀμέσως ἀναλαμβάνεις τὴν ὑγείαν καὶ τὴν συνήθη σου εὑρωστίαν καὶ ἔωροτητα. Πλήρης καρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, προβάλλεις τὸ ἴδιον ἴαμα εἰς ἄλλους πάσχοντας ἀπὸ τὴν ἴδιαν ἀσθένειαν. Ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἀποκρίνεται, ‘Ἀπορῶ πῶς ἐμπιστεύεσαι τὸσον εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ ιατρικοῦ τούτου· πόθεν ἐπληροφορήθης ὅτι τὸ ἐσκεύασεν ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὅποιον φέρει τὸ ὄνομα;’ Άλλα καὶ ἀν ὑποθέσωμεν ὅτι ἀληθῶς τὸ ἐσκεύασεν ἐκείνος,—παρηλθαν τόσα ἑτη, καὶ τὸ ιατρικὸν ἐπέρασεν, εἰς τὸ μεταξὺ, ἀπὸ τόσα χεριά, ὃστε εἶναι πιθανὸν ἡ ὅτι διεφθάρη, ἡ ὅτι ἄλλο τι νοθευμένον ἐτέθη εἰς τόπον τοῦ γηησίου.’—‘Ο δευτερος λέγει, ‘Ἐνδεχόμενον να μὴν ἀγμόζῃ εἰς τὴν ἴδιοσυγκρασίαν τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, ἀν καὶ ἡτο χρήσιμον εἰς τοὺς ἀρχαίς ἐκείνους, οἵτινες πρῶτοι τὸ μετεχειρίσθησαν.’—‘Τῆς φαντασίας γέννημα, καὶ ἡ νόσος, καὶ τὸ ιατρικὸν,’ λέγει ὁ τρίτος.—‘Ο τέταρτος προβάλλει, ὅτι εἶναι τόσα ἄλλα ιατρικὰ ἐπίσης, ἡ καὶ περισσότερον ὠφέλιμα.—‘Οι σημαντικωτεροί μας ιατροὶ δὲν τὸ συσταίνουν, ἀποκρίνεται πέμπτος τις· ἐνῷ ἄλλος μέμφεται τὰς περιεχούσας αὐτὸν φιάλας. ‘Οποίαν ἐντύπωσιν ἥθελαν σὲ κάμειν ὅλαι αἱ ἀντιστάσεις αὗται; Μήπως ἥθελαν σὲ καταπείσειν νὰ ἀποφύγῃς τὸ ιαματικὸν ἐκείνο βάλσαμον, τοῦ ὅποιος τὰ ἔωροτικὰ ἀποτελέσματα αἰσθάνεσαι εἰς ὅλας τὰς φλέβας σου;

* Ο σάρρος πέναι εἶδος ἀφαίρεσ.

*Παρομοίως δύνανται οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ χλευ-
ασταὶ νὰ προβάλλωσι τὰς ματαίας των ἀντιό-
ρήσεις κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ δὲ ἀληθῆς Χρι-
στιανὸς δὲν τὰς παρατηρεῖ, καθότι αἰσθάνεται
εἰς τὴν ιδίαν του ψυχὴν τὴν ζωηφόρον αὐτοῦ
ἐνέγειαν.*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΙΣΣΗΣ.

*Εἰς χωρίον τῆς Γαλλίας, τρεῖς περίπτω λεύγας
μακράν ἀπὸ τὸ Νάννετον (Nantes), ἡκμασε πρὸ^τ
καιροῦ Κίσσα τις ἀξιομνημόνευτος. Ὁ κύριος
αὐτῆς ἥτον εἰδηνοδίκης, καὶ τόσον μ' αὐτὸν
ὅσον καὶ μὲ τὴν θεράπαινάν του ἡ Κίσσα ἐπερ-
νοῦσε καλώτατα. Ὁ εἰδηνοδίκης, δοτις ἥτον
ὁλίγον γαστρίμαργος, εἶχε κοπάδιόν τι νησῶν
(παππιῶν), αἵτινες καθημέραν ἐστέλλοντο εἰς τὰ
χωράφια διὰ τοφῆν καὶ γύμνασιν. Ἡ δούλη
ῳδηγεῖσεν αὐτὰς πάντοτε, ἡ δε Κίσσα τὴν ἐσυ-
νδευε. Τὴν διωρισμένην ὥραν τοῦ περιπάτου
ὑπήγαινε τακτικὰ ἡ Κίσσα, κ' ἐστεκεν εἰς τὴν
θύγαν τοῦ ὁριθοτροφείου, προθύμως περιμέ-
νουσα. Μίαν τῶν ἡμερῶν, εὐθὺς ὅτε ἡ δούλη
ἔκβαλεν ἔξω τὰς νήσσας, ἔτυχεν, αἰφνιδίως καλε-
σθεῖσα, νὰ φύγῃ καὶ νὰ τὰς ἀφήσῃ πόσον δ'
ἐθαύμασεν, ὅτε, εἰς τὴν ἐπιστροφήν της, ἵδεν
αὐτὰς προχωρούσας εἰς τὸν ἄγρον ὑπὸ τὴν ὁδη-
γίαν τῆς Κίσσης, ἡ ὁποία μὲ τὸ ὄφαμφος τῆς
ἐβίαζεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν τὰς ἀργοποδούσας!
Τὴν ἐπαύρουν ἔξεπιτηδες τὴν ἀφήκεν ἡ δούλη
νὰ ὑπάγῃ μόνη ἐπειδὴ δὲ καὶ τότε πάλιν ὁδή-
γησεν ἔξαίρεται τὸ κοπάδιον, ἀφῆκαν πλέον εἰς
αὐτὴν ὅλην τὴν φροντίδα τοῦ νὰ τὰς ὑπάγῃ καὶ
νὰ τὰς φέρῃ ὅπίσω τὸ ἐσπέρας. Ἄλλ' ὁ εἰδη-
νοδίκης δὲν ἔτρεφε τὰς νήσσας διὰ μόνην τὴν
θεωρίαν· ὁ ἀνθρωπὸς ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ὀβελὸν
(τὴν σοῦβλαν)· καὶ, ἐπειδὴ τώρα ἦσαν ἀρκετά
παχεῖαι, ἤρχισεν ἡ Βασιλίς Κίσσα νὰ βλέπῃ τὸν
ἀριθμὸν τῶν ὑπηκόων τῆς βαθμηδὸν ὀλιγοστευ-
όμενον. Ὅπερερε δὲ μὲ γενναιοψυχίαν τὴν
ἀδικίαν ταύτην τοῦ εἰδηνοδίκου· καὶ ὅτε τῆς
ἀπέμεινε μία καὶ μοναχὴ νήσσα, τὴν ὁδηγούσεν
εἰς τὸν ἄγρον καὶ τὴν ἐπανέφερε τὸ ἐσπέρας μὲ
τὴν συνήθη τάξιν. Τελευταῖον, ἔξεδόθη τὸ
σκληρὸν διάταγμα· ἡ τελευταία νήσσα κατεδι-
κάσθη, ὡς αἱ πρὸ αὐτῆς, νὰ φανῇ ὅπτῃ εἰς τὴν
τράπεζαν τοῦ εἰδηνοδίκου. Ἡ θεράπαινα ἐπί-
ασε τὸ δυστυχές σφάγιον, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ
ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου της· ἀλλ' ἡ
Κίσσα, μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῇ, ἐπέτα-
ξε κατεπάνω της, ἔξεοχισε τὸ πόσωπον αὐτῆς
μὲ τοὺς δυνχας καὶ τὸ ὄφαμφος της, ἢ ἀφήσασα
αἰματοκυλισμένην τὴν αἰματοχαρῆ δέλην, ἔψυγε,
καὶ οὐδέποτε πλέον ὑπέστρεψε.*

Ο ΜΗΝ ΑΤΤΟΤΣΤΟΣ.

*Ο μηνὸς Αὔγουστος (Σεξτιλίς) ἐκαλεῖτο
ἥπαρχας (Sextilis). Ἐκτος, ὃν ἀληθῶς ὁ ἔκτος
μηνὸς εἰς τὸ Ἀλβανικὸν ἡ Λατινικὸν μηνολόγιον
τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα διεφύλαξε καὶ εἰς τὰ μηνολό-
για τοῦ Ρωμαίου, Νουμᾶ Πομπούλου, ἢ Ιουλίου
Καίσαρος. Ἀπὸ τὸν καιρὸν δικαῖας τῆς τοῦ
Νουμᾶ διορθώσεως κατέχει τὸν ὅρδον μόνον
τόπον εἰς τὴν σειρὰν τῶν μηνῶν. Εἰς τὸ Ἀλ-
βανικὸν μηνολόγιον ὁ Ἐκτος συνίστατο ἀπὸ^τ
εἰκοσιοκτὼν ἡμέρας· εἰς τὸ τοῦ Ρωμαίου ἀπὸ^τ
τριάκοντα· ὁ Νουμᾶς ὀλιγόστενες τὸν ἀριθμὸν
εἰς εἰκοσιεννέα· ὁ Ιουλίος Καίσαρ ἀποκατέ-
στησεν αὐτὸν εἰς τριάκοντα· ὁ δὲ Αὔγουστος
Καίσαρ, ἐκ τοῦ ὅποιου ἐλαβε τὸ νέον τοῦ ὄνομα
Αὔγουστος, ἐξέτεινε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν
εἰς τριάκοντα μίαν, τὰς ὁποίας καὶ ἀκόμη σφές ει.*

*Καταρχάς ἔγινε πρότασις εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν
Σύγκλητον νὰ λάβῃ ὁ Σεπτέμβριος τὸνομα τοῦ
Αὔγουστου, ἐπειδὴ αὐτὸς ἥτον ὁ γενέθλιος μηνὸς
τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλ' ὁ Αὔγουστος ἐπρόκρινε
τὸν Ἐκτον, διότι κατ' αὐτὸν εἶχεν ἐμβῆν εἰς
τὴν πρώτην του ὑπατείαν, εἶχεν ἐορτάσειν τρεῖς
θριάμβους, εἶχε καταφέρειν τὴν Αἴγυπτον εἰς
Ρωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, καὶ εἶχε δώσειν τέλος εἰς
τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.*

*Ο μηνὸς ἥτον ἀφιερωμένος εἰς τὴν Αἴμι-
τραν, θεὰν τοῦ σίτου καὶ τοῦ θερισμοῦ. Τὴν
σήμερον δὲ εἰκονίζεται ὑπὸ τὸ σχῆμα ὁραίας
γυναικὸς, μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματος, ἥτις ἐπὶ^τ
μὲν τῆς κεφαλῆς φορεῖ στέφανον ἀπὸ στάχεις,
τὰς δὲ χειρας ἔχει πλήρεις αὐτῶν—ὑπανίττεται
δὲ καὶ τὰ οὐράνια σώματα ἡ παράστασις αὐτῇ,
ἐπειδὴ τὴν 11ην—23ην ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸ
σημεῖον τῆς Ηαγθένου.*

*Ο ΛΤΣΤΥΧΕΣΤΑΤΟΣ.—Κοσρόης, ὁ βασιλεὺς
τῆς Περσίας, συνομιλῶν μὲ δύο φιλοσόφους καὶ
μὲ τὸν Βεζίρην αὐτοῦ, ἡρώτησεν, ‘Εἰς ποιαν
θέσιν εἶναι ὁ ἀνθρωπὸς πλέον ἀξιοθρήητος?’
‘Ο μὲν ἐκ τῶν φιλοσόφων διῆσχυρος ἔτετο,
ὅτι δὲν ὑπάρχει τις ἀθλιώτερος ἀπὸ γέροντα πάμπτω-
χον· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ χειρότερον εἶναι γὰρ ἔχει
τις ἀσθενές σῶμα, νοῦν ἀδυνατισμένον, ἢ καρ-
δίαν συντετριμμένην ὑπὸ σειρᾶς βαρέων δυστυ-
χημάτων.’ ‘Ἐγὼ γνωρίζω κατάστασιν ἐτὶ πλέον
ἔλεεινήν,’ εἶπεν ὁ Βεζίρης· ‘Ἔγουν τὴν κατά-
στασιν ἐκείνων, δοτις ἐπέρασε τὴν ζωὴν του
χωρίς ποτὲ νὰ κάμη καλὸν, καὶ δοτις μετὰ θά-
νατον αἰφνίδιον παρίσταται ἀνέτοιμος εἰς τὸ
δικαστήριον τοῦ Ὑπερτάτου Κριτοῦ.’*